

**ХРИСТО ФОТЕВ
И ТОЯ ДЕН ЗА МЕН...**

chitanka.info

И тоя ден за мен е ден последен.
О, вторник, аз съм в стръмния ти скок.
И в твоя гребен, в твоя жест победен —
аз виждам как изграждаш своя кок.
Не гледаш ти към мен, но ти ме виждаш.
Ти се усмихваш — не, не искам аз,
но ти във своя поглед ме зазиждаш
до корена — от плач — на своя глас.
Не искам, а се вслушвам в твоя нисък
и глас, и тембър... Не разбирам как,
но в техния регистър съм — от писък
до шепот — удивителния знак.
Свободен (да съм кротък и полезен).
Но седем е, час нежен (аз съм прав).
Час утринен — на десния му глезен
съзирам твоя остър автограф...
И тръгвам. Пак съм в първия „Икарус“.
Към друг, по-мощен глас и в тоя глас
аз изведнъж се осезавам с ярост —
забравям те с възторг, — но жив съм аз,
и спомням изведнъж... Не обяснявам.
Но как бих обяснил, че съм готов?
Че съм ви равен?... Аз се появявам.
По-кратък от възможност за любов
се появявам аз... Сред вас — обречен
на своя глас, до ужас уязвим,
на тоя час (аз вярвам), той е вечен.
Един — дъждовен — и несъкрушим.
Но вярвам в туй, което обещавам,
и със възторг забравям аз след миг.
Аз падам — наранявам и прошавам, —
опитомявам своя дълъг вик.
И своя — срещу вас изправен — поглед...
(О, тоя час със блясък на Мискет.)
Но изведнъж — над мен с отвесен полет

съзирам твоя снежен силует.

И тоя ден за мен бе ден последен.

Бях верен аз на стръмния му скок.

Завръщам се — ти казваш, че съм бледен.

Ах, ти взривяваш своя златен кок.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.